

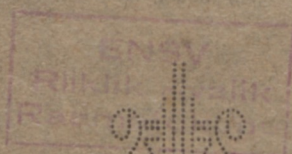
„JUGALA“ TEATER

TRAVIATA

Ooper 3 vaaluses,

4 pildis

G. Verdi muusika

Riigiraamatukogu.

12

VILJANDIS 1928. A.

SAKALA TRŪKIKODA, VILJANDIS

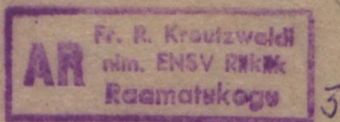
TRAVIATA

OOPER 3 VAATUSES, 4 PILDIS

G. VERDI MUUSIKA

Ar 928B

Traviat2

H. 717

Osalised:

Violetta Valery.

Flora Bervoiz.

Annina, toatüdruk Violetta juures.

Alfredo Germont.

George Germont, Alfredo isa.

Gaston.

Parun Douphol.

Markii.

Dr. Grenvil.

Daamid, härrad, Violetta ja Flora tuttavad.
Matadorid, pikadorid, mustlased, teenijad, teen-
rid jne.

Esimene vaatus: mängib Violetta juures.

Teine vaatus: Versailles, Violetta suvemajas.

Kolmas vaatus: näokattepidu Flora juures.

Neljas vaatus: Violetta juures.

Aeg: olevik.

ESIMENE VAATUS.

Nr. 1. Sissejuhatus.

Koor.

Meie sõpradel polegi püüdu neid ka näha.
Jah, Flora on süüdi; mängul kadus ta juures see
[tund.

Violetta.

Flora, mu sõbrad, eks ööd meile jatku?
Lõbulaine meil peletab und! . . .
Piduhimu me hinge nüüd täitku.

Flora. Markii.

Kas teid haigus ei sega?

Violetta.

Oh, tühja!
Lõbu riisub mu haiguselt põhja,
Küll siis lahkub tusk, nooreneb hing!

Kõik.

Jah, meid elustab lõbu ja mäng!

Gaston.

Siin Alfredo de Germont!
Kuldne süda ja õiglane meel ehib teda.
Kuid te kütkestav ilu teda võidab.

Violetta.

Teie sõbralisem lahkus meid köidab.

Markii.

Alfredo, mu sõber.

Alfredo.

End rõõmustan . . .

Gaston.

Eks ole? . . . —
Siin on lahe ja igavust siin pole.

Violetta.

On kõik valmis?
Mu sõbrad, nüüd istke;
Sää! jutt on palju vabam,
Kus kasta võib keelt . . .

Kõik.

Teil on õigus! Nüüd karikaid tõstke.
Pidulaual viin lahutab meelt!

Gaston.

Alfredo armastab õrnalt teid.

Violetta.

Teete nalja.

Gaston.

Tervist kuulamas käis iga päev ta kogu te haiguse
[puhul.

Violetta.

Mis jaoks seda? . . .
Olen ju võõras tal?

Gaston.

Oh ei, just vastu . . .

Violetta.

Veidi imelik!
Mõistmata! On see tõsi?

Gaston.

O ja, tõendan teile!

Violetta.

Ei ma tänule väsi.
Kas teis ka, mu härra,
Ei süütand ma armuleeki?

Parun.

Vast aasta sest päevast, mis tut'vaks meid tegi.

Violetta.

Siis ka algas t'e käimine meile.

Flora.

Olge vait, seda nõu annan teile.

Parun.

Ei ma salli Alfredot.

Flora.

Miks siis?
Mulle meeldib ta peenike viis.

Gaston.

Miks nii mõttes?
Mis hinge vaotab?

Markii.

Küll teie lahkus ta kohmetust kaotab.

Violetta.

Hetkeks lubage mul olla.

Alfredo.

Laske nektari ette siis tulla.

Kõik.

Jah, joogem. Jah, joogem.
Meid rõõmustab viin.

Gaston.

Mis me parunit täna nii tüütab?
Ehk ta laulab meile laulu, mis süütab?
Noh, siis sa.

Kõik.

Ja-jah, et laulge meil!

Alfredo.

Praegu puudub seks tuju.

Gaston.

Kõik sind palume väga.

Alfredo.

Kas ka teie?

Violetta.

Ja!

Alfredo.

Noh, olgu siis.

Markii.

Laske kuulda.

Kõik.

Laske veereda viis.

Nr. 2. Joogilaul.

Alfredo.

Oh, rõõmude karik, mis särad ja vilgud.
Me ahnelt sind huultele toome.
Et kiired on kaduma lõbusad pilgud.
Siis kallima terviseks joome.
Me õnne pilkused harva näind,
Seepärast kahju neid kaota,
Sa ära uuest' neid oota,
Kui noorusega nad läind.
Viin vahutab karikas kullasel helgil,
Nii keegu ka südames arm.

Kõik.

Jah, ta vahutab kullasel helgil,
Nii keegu me südames arm.

Violetta.

Siin laulu sees leian ma tõsise sihi,
Mis vastavat otsib mu rinnas.
Tõest' uskuge, ilmas kõik sära on tühi,
Ainult veel lõbul on hind.
Ei kesta armastus igavest;
Aeg meile mahti ei anna.
Kes jaksab õitsema panna
Kord närtsinud lillekest.
Sest aegsasti tabage lõbude pilku,
Kui lubab veel saatuse määr.

Violetta.

Ah! Kui lõbus on ööseti sõprade seltsis,
Kus lustil aeg lennates ära kaob.
Ja kui juba öö ajameresse vaob,
Koit leidku meid hõiskamas veel.

Violetta.

Kas lõbu elul' loob maitset —

Alfredo.

Kui hinges armul on kaja.

Violetta.

Ei arm õit igal pool aja.

Alfredo.

Mul südames tuntud on ta.

Violetta. Flora. Alfredo.

Oh kui lõbus on ööseti sõprade seltsis,
Kus lustil aeg lennates ära kaob;
Ja kui juba öö ajameresse vaob,
Koit leidku meid hõiskamas veel!
.: Jah, jah, meid hõiskamas veel. .:

Koor.

Otsata lõbus on sõprade seltsis,
Jah, sõprade seltsis, kus lustil aeg lennates kaob;
Ja kui juba öö ajameresse vaob,
Kui öö juba vaob,
Koit leidku meid hõiskamas veel!
Kui öö juba kaob, meil koit on ees,
Koit leidku meid hõiskamas veel!

Nr. 3. Valss ja duett.

Kõik.

Mis on?

Violetta.

Kes külalistest soovib ehk tantsu?

Kõik.

Oh, küll kõik, me kõik soovime väga!

Violetta.

Olge siis lahked!
Mu pea! . . .

Kõik.

Mis on teil?

Violetta.

Ei mingit viga.

Kõik.

Kuid mis on juhtunud?

Violetta.

Eks lähme.
Oh Jumal!

Kõik.

Vaat' jälle.

Alfredo.

Olete haige?

Kõik.

Jumal, mis on see?

Violetta.

Tühi väike värin.
Teid palun juba minuta alata tantsu.

Kõik.

Te lahke loaga.

Violetta.

Oh kui kahvatand! . . .
Teie siin?

Alfredo.

On jõuetus kadunud, kergem ju teil?

Violetta.

On kergem!

Alfredo.

Palun teid väga, et oma tervist
Te hoolsalt hoiaks,
Te eluviisi muutke.

Violetta.

Kas seda jaksan?

Alfredo.

Oleks te minu, ma hoidjaks oleks teile.
Õrnalt ma kaitseks iganes teid.

Violetta.

Mis kuulen?
Kes minust hoolib, kel' tarvis mind?

Alfredo.

Kas tõesti keegi teid ei ihka?

Violetta.

Ei keegi!

Alfredo.

Te mind ei näegi!

Violetta.

Jah, tõsi. Te armastuse pidin unustama.

Alfredo.

Te naerate, on teil ka südant?

Violetta.

Kas mul? Jah, milleks?
Mis jaoks küsite nõnda?

Alfredo.

Ei teeks te nalja, kui teie rinnas tuksuks ta!

Violetta.

On kõik see tõsi?

Alfredo.

Kõik puhtam tõde.

Violetta.

Kas kaua ju mõttes teil olen?

Alfredo.

Oo ja, juba aasta.
Seekord teid pilguks näha sain,
Kuid teie hiilgav ilu
Hingest mul kaotas kõik vilu:
Meelest ei kao mul see päev.
Kirgeline tunne mu rinnus lainetas,
Puhtamad, kõrgemad aated mind siis täitsid.
Armastus palav, võimsalt nüüd hinges loidab:
Õnnel, otsata õnnel,
Särama hinges jääb mulle arm!

Violetta.

Oh kui see nii, jätke mind,
Parem mu eest end peitke
Ja hingest kirge heitke.
Mult südant rikkumata hoides,
Ma pole väärt te armastust!
Ütlen teil' avalikult:
Te nõudke tulevikult uut õnne mõne teisega.

Alfredo.

Oh, magus, palavam tunne.
Võimsalt mu hinges loidab.
Õnnel, otsata õnnel,
Särama hinges mulle jääb arm.
Jah, õnnel särama jääb mulle arm.

Violetta.

Te nõudke tulevikult uut õnne teise seltsis.
See pole raske, see pole raske mind unustada.
Ja-jah! mind unustada soovitan teile.
Ja, mind jäädavalt unustada.

Alfredo.

Jah, mul sarama jääb arm.

Gaston.

Te siin. Mis te siin teete?

Violetta.

Tegime nalja...

Gaston.

Noh, see on hea.
Siis jääge.

Violetta.

Kuid teil' kindlasti ütlen: sõnagi armastust.

Alfredo.

Te käsku kuulan.
Lähem.

Violetta.

Ei, oodake vähe...
See õis mu rinnalt võtke.

Alfredo.

Mis jaoks?

Violetta.

Et tagasi tuua.

Alfredo.

Ja millal?

Violetta.

Kui tema elu kustub.

Alfredo.

Oh õnne! Ju homme?

Violetta.

Ehk ka! Ma ootan.

Alfredo.

Õnn paistab mulle jälle.

Violetta.

Kas unusta nii raske?

Alfredo.

Kes armastand nii kuumalt,
Ei see küll unustada või.

Violetta.

Ta armastab.

Alfredo.

Õnn paistab mulle jälle.

Violetta.

Kas unusta nii raske?

Alfredo.

Kes armastab nii kuumalt?

Violetta.

Ta armastab!

Alfredo.

Ei iial unustada või.

Violetta.

Jah, minge. Head ööd!

Alfredo.

Õnn osaks mul.

Mõlemad.

Head tervist!

Koor.

∴ Koidu tund on jõudnud kätte,
Aeg on pidu lõpetada,
Teid, signora, pidu ette
Tulime nüüd tänama.
Ülitore oli pidu,
Tulime (sind) teid tänama!

Nr. 4. Etteaste ja Violetta aaria.

Violetta.

On segi mu meeled?
Ta sõnad ei anna hinges rahu!
Kas tõesti armu nooled
Mu südant süütand?
Sala rahutus nüüd lainetab mu hinges.
Veel polnud keegi armas mulle,
Uus ilm mu ees end avas:
Arm hinges vastu armul.
Oh, kas muuta ka jaksan ma
Enda tormist elu südame õnnel?
Eks sa mul ööde vaikuses ja lõburikkal tunnil
Ju ilmud mõtte sunnil?
Su pilk mind otsib särades
Kui vaimustuse meres
Su jutulaine veeres.
Mu hingest tasa selgines
Siis imeline valgus.
See oli õnne algus
Mul uue elu sees.
Kirgline tunne mu rinnas lainetab,
Paremad, puhtamad aated rinda mul täitvad.
Armastus palav võimsalt mu hinges loidab,
Õnnel otsata, õnnel särama hinges, hinges jääb
Jah hinge jääb arm [mulle arm,
Kõik tühi, kõik lollus.
Kõik ainult unistused! . . .
Üksik ma olen,
Üksik kesk eluvõitlust
Siin ilmalinna möllus
Ma liigun kesk suurt, ükskõikset hulka;
Kus jääb mu õnn?
Võin teda loota?
Vaata' löbu ja hõisketralliga,
Löbu mu maine osa on la-la-la.
Löbu keerul, vabal veerul,
Elu möllus hõisates hüüda.
Hinge tuska mitte tunda
Saatus ise määränd mul.
Muutku päevad ja muutku end ajad,
Ikka kindlaks peab jääma mu osa.
Löbu keerul, tühjal veerul,
Elu möllus kadugu aeg.
Kadugu, veeregu,
Elu möllus mul kadugu aeg.

Alfredo.

Oh, kuis tunne rinnas mul lainetab.

Violetta.

Oh!

Alfredo.

Armastus aatena õnnel rinda mul täidab.

Violetta.

Mu süda!

Alfredo.

Leegitsev tunne kuumalt mu hinges loidab,
Õnnel, otsata õnnel särama
Hinges jääb mulle arm!

Violetta.

Ei tohi, kõik tühi, ei tohi, ei või!
La, la, la, la —

Alfredo.

Armastus aatena.

Violetta.

Kadugu!

Alfredo.

Leegitseb rinnas.

Violetta.

Veeregu — jah, jah, jah! . . .
Kadugu!

Alfredo.

Tuline tunne mul põlemas hinges.

Violetta.

Veeregu jah, jah! —

TEINE VAATUS.

Nr. 5. Etteaste ja Alfredo aaria.

Alfredo.

Armsamast lahus, mul mure rõhub hinge.
Ju kolmas kuu on mööda sest a'ast,
Kui Violetta vabastas täiesti mu palvel ja soovil
End suure ilma elust,
Kus harjund valitsema.
Ka kõiki vaigistas ta kõrge ilu . . .
Ta üsna õnnel ja täielt troosti leiab,
Et ta maha jätnud kõik.
Rahu ta ligi mul asuneb rinda,
Õnne külluses vastastikku armul ununeb ilm,
Jah, ilm, kõik ilm ja ta huvi!
Mu hinges vaikne rahu nüüd,
Kus enne tunne lainetas.
Su särasilm, oh kallike,
Mul avab hinge sees Eedeni!
:: Su suu mul ütles „elada“
Ma tahan, jah tahan ainult sull',
Ja pilgul ununes kõik ilm,
Ja Eedeni õnne ma hinges tundsin tärkamas ::
Ilm ununes, jah sellel pilgul ununes,
Jah ununes kõik ilm,
Ja paradiisi õnne hinges tundsin.

Alfredo.

Kust sa, Annina, tuled?

Annina.

Pariisist.

Alfredo.

On sind keegi sinna saatnud?

Annina.

Saatis mind signora.

Alfredo.

Mis jaoks?

Annina.

Ta käskis ruttu ära müüa oma sõidutõlla.

Alfredo.

Mis ma kuulen?

Annina.

Sest vaikes elus see oleks liigne kulu!

Alfredo.

Mul polnud sellest aimu.

Annina.

Ta käskis sellest vaikida!

Alfredo.

Kas tõesti?

Palju on tarvis?

Annina.

Sada luidorit.

Alfredo.

Ma sõidan Pariisi kohe.
Kuid meie kõnet ei teada saa signora.
Ma tahan ise täita kõik ta soovid.
Jah, jah!

Alfredo.

Ma juhm. Oh häbi!
Pime olin.
Miks ei näinud seda ma!
Et ta mu pärast kannatas puudust,
Ja salgas kõik.
Nüüd aga tarvis on rutata
Ja häbi au küljest pesta;
Ta armastus ja ohvrimeel,
On kõrget hinda väärt.
Ma pean tal ta ohvri eest,
Nii suure ohvri meele eest,
Ja ohvri eest
Ma pean tal nüüd tasuma jne.

Nr. 6. Etteaste. Violetta ja Germont. Duett.

Violetta.

Kus on Alfredo?

Annina.

Sõitis praegu just Pariisi.

Violetta.

Kas kauaks ka?

Annina.

Ta lubas enne õhtut veel tagasi sõita.

Violetta.

Või nõnda!

Annina.

Üks kiri.

Violetta.

Hea küll.
Kui minu volinik ehk siia sõidab,
Mull' teadustate.
Ha, ha, ka siit mind Flora leidis üles.
Palub võõrsiks mind oma poole tulla.
Mind ootad asjata.

Annina.

Üks võõras härral

Violetta.

Ütle tall', et palun.

Germont.

On mul au, signora Valery?

Violetta.

Jah, seda küll.

Germont.

Alfredo isa olen mina.

Violetta.

Teie?

Germont.

Jah, õnnetuseks.
Teie paelus on Alfredo;
Oh, vabastage teda!

Violetta.

Olen naisterahvas, mu härra, ja oma kodus;
Kui ma üksi teid jätan, parem mul ja ka teil.

Germont.

Ma ainult.

Violetta.

Teie eksite siin tõesti.

Germont.

Ma maksaks teile ka kõrgemat tasu.

Violetta.

Tasu teilt ma põlgan, see on teada tal.

Germont.

Kuid kõik see uhkus.

Violetta.

See teistele saladus oli,
Kuid teadke teie . . .

Germont.

Mis? Teie otsus — kõik ära müüa,
Kõigist lahti end öelda?
Kuid see ei või veel te' minevikku muuta.

Violetta.

Ei seda enam pole . . .
Armastan Alfredot,
Mu kahetsusi taevas kuulis
Ja kustutas mu patud.

Germont.

Kaunid on teie tunded.

Violetta.

Oh küll on armas teilt kuulda lahkeid sõnu!

Germont.

Ma siiski palun teilt nimetatud ohvrit.

Violetta.

Oh ei, ma ei suuda . . .
See oleks hirmsam õnnetus, mu õnnetus mu hingel.
Tunnen ette, see nõue purustab kõik mu elu.

Germont.

Alfredo isa teid palub:
Ärge hävitage ta kahe lapse õnne!

Violetta.

Kahe lapse?

Germont.

Jah!
Taevas mul ingli saatis trööstiks mu elu õhtul;
Tütreaks ta omal' valisin,
Ta mõrsjaks tahtsin võtta.
Tuli ka aeg, mil ärkas arm.
Määras ta pojale mõrsjaks,
Kuid teie mõju rikub kõik
Ja hävitab ausat abielu.
Kas süüta südant armuta purusta võite.
Nii neist piinadest kord vabastage, seda palun teilt!
Ma valan valupisaraid,
Ehk need te südant võita jõuavad.

Violetta.

Oh ma mõistan, teil soov mind ajutiselt Alfredost
Kuigi raske, ma seega lepin . . . [lahutada . . .

Germont.

Seda oleks vähe . . .

Violetta.

Jumal! veel oleks vähe?
Mis võiks veel teha?

Germont.

Jah, veel vähe . . .

Violetta.

Te mõttes igavest mind lahutada?

Germont.

Just nõnda!

Violetta.

Oh ei, ei saa, ei või!

Violetta.

Ei te tunne kirge võimsat,
Mis mu maine õnneallik!
Üksik olen, kõigil võõras,
Juhita mu elurada.
Poleks Alfredot ma näinud,
Sisuta kõik oleks mul.
Surma idu kannan rinnas,
Elada mul vähe ilmas.
Ma ei leia hingelist jõudu
Jätta kõik, mis armas mul?
Oh mis hirmus piin on selles,
Unusta, mis hingel kallis!
Maksab siis veel armuta ilmas elada?
Oh ei, miks ilmas veel elada?
Oh, miks veel ilmas elada?
Oh, elada miks veel, oh miks?

Germont.

Jah, raske võib see olla,
Kuid palun, kuulge lõpuni.
Teie nii ilus ja noor ja veel . . .
Kuid ajad . . .

Violetta.

Oh ei, oh jätke! . . .
Ei iial unusta ma või Alfredot.
Ja tema õrnust!

Germont.

Ma usun.
Kuid kas ta truudus jäädav on?

Violetta.

O taevas!

Germont.

Kui kustund kirk ta hinges,
Mis on teil siis veel loota?
Nüüd selle peale mõtelge.
Kui unustab teid tema!
Mis mõtlete siis teha?
See ühendus on hävitav.
Tal puudub taeva õnnistus —
Ja seda seltskond hukka mõistab ka.

Violetta.

Jah, õigus, teil õigus!

Germont.

Oh, uskuge mu sõnu,
Te' õnne püüan mina ka.

Violetta.

Teil õigus, oh ja!

Germont.

Mu omaksed mul päästke,
Teid palun ma sellepärast.
Nüüd hästi veel kord mõtelge,
Sest selleks veel on aeg.
:: Ma päästmist lootan teilt. ::
See eest teid Jumal kord rohkest õnnistab!

Violetta.

Päästmist ei ole, kes langend on korra!
Olgugi, Jumal tal andeks on annud,
Inimene siiski ei halastust tunne,
Jah inimesed ei halasta,
Ei nad ei unusta,
Ei iial halasta, ei unusta!
Ei inimesed ei unusta!

Germont.

Mu omaksed mul päästke,
Siis halastust ka Jumal annab.
Jah, Jumal halastab.
Saage mulle, jah, saage mulle
Nüüd kaitsjaks inglüks,
Jah, kaitsjaks inglüks nüüd!

Violetta.

Ah, rääkige minial,
Tundmata kaunimal puhtamal oleyusel,
Kannatustest karmidest,
Purustatud südamest ja ohvrüst,
Mis temale toonud ma.
Elu on ränk, ainult surra,
Mind lubage surra nüüd!

Germont.

Nutke, nutke, oh vaeneke!
Nutke, nutke, südant kergendab pisar.
:: Rõhutud südant kergendab pisar. ::
Mõistan, et lahutus raske teil kanda.
Ohvrimeel viimaks teid võidule viib,
Kannatust tasub ta.

Violetta.

Rääkige minial, tundmata, kaunimal olevusel,
Kannatustest karmidest,
Purustatud südamest ja ohvrist,
Mis temale toonud ma!
Andsin tal kõik —
Ainult surma jään ootama kui lunastust!
::: Jah, surma kui päästjat ootan ma! :::
Mu teel on lõpp, mu teel on lõpp,
Mind laske surra, jah surra! . . .

Germont.

Pisar tasu leiab, pisar tasu leiab!
Teie kannatused ka lunastust toovad,
Ma tean, et lahutus raske teil,
Kuid ohvrimeel viimaks teid võidule aitab!
Nutke, nutke, nutke vaeneke,
Küll kindel usk siis teid võidule viib!
Ja lootke, tuleb kord aeg,
Mis kõik need saadud haavad kord parandab.

Violetta.

Mis mul teha?

Germont.

Jääge külmaks talle.

Violetta.

Ei usu ta!

Germont.

Siis sõitke ära.

Violetta.

Võimata.

Germont.

Noh siis . . .

Violetta.

Kui tüdart mind kaisutage korra,
Siis jõudu leian ma!
Teil tagasi teda annan,
Kuid trööstige siis teda,
Kui tema südant ka muljuma saab mure!

Germont.

Tohin kuulda?

Violetta.

Mis ette võtma saan,
Teadmataks jäägu teile.

Germont.

Teie headust,
Kuidas tasuda ma võiksin,
Te ausat tegu ja suuremeelsust?

Violetta.

Ma suren, ma suren!
Kuid mu mälestust ärge sajatage
Ja minu kannatustest tal pärast jutustage.

Germont.

Teil osaks õnnes elada,
Ehk suur küll nüüd teil kurbus,
Ei saatus jäta tasumata head!
Elu teid veel ootab.

Violetta.

Küll raske on mu ohver,
Ma suren, murtud murest!
Mu viimne mõte surma eel
Ta päralt üksinda jääb!

Germont.

Oh uskuge mu sõna,
Teid kuldne põli ootab,
Te suuremeelne mõtteviis
On kallil palgal väärt, nii tõesti . . .

Violetta.

Mu elutee on lõpul.

Germont.

Te õnn veel õitseb, uskuge!

Violetta.

Ma suren, murest murtud.
Ta peale mõtlen surma eel ma armastades veel.
Ta peale mõtlen ma, mõtlen jah armastades veel!
Ta peale ma mõtlen
Ja viimsel pilgul armastan tad kõige hingega.
Tad viimsel pilgul armastan veel kõige hingega!

Germont.

Teil õitseb õnn, mis saatus veel on tasuks valmis-
Kas peaks ainult mure ja raske hingevalu [tanud.
Te südant vaevama?
Ei, ei!
:: Te saatus üsna teine, ::
Mis valmistatud teile
Kõrgeks tänuks valu eest!
Jah, saatus tasub kõige eest,
Ta tasub õnnega.

Violetta.

Mu otsus jääb, nüüd minge.

Germont.

Oh, teil on kuldne süda.

Violetta.

Jah, minge!
Üksteist ei näe me enam.

Germont.

Teid saatku Jumal.

Violetta.

Olgu teil õnne.
Head aega!

Germont.

Head aega!

Violetta.

Veel palun kord, tal õelge,
Et ka viimsel silmapilgul
Ma teda olen armastand.
Head õnne!

Germont.

Head elu!

Violetta. Germont.

Õnne teil jagagu taevas!

Nr. 7. Violetta etteaste.

Violetta.

Oh Jumal, anna mul jõudu!

Annina.

Teil mind on tarvis?

Violetta.

Jah! Anna see kiri ise ära!

Annina.

Oh!

Violetta.

Ei sõna. Kärrest' mine!
Ka talle jätan kirja.
Kuid mis ma ütlen?
Kust leida selleks sõna!

Alfredo.

Mis teed!

Violetta.

Alfredol!

Alfredo.

Üks kiri?

Violetta.

Jah, ei.

Alfredo.

Miks oled segane?
Kelle jaoks see kiri?

Violetta.

See on sulle.

Alfredo.

Siis anna siia.

Violetta.

Ei, ei, pärast.

Alfredo.

Anna andeks, mu mõtted on üsna laial'.

Violetta.

Kuid miks?

Alfredo.

Mu isa on tulnud!

Violetta.

Kas teda nägid?

Alfredo.

Oh ei.

Ta jättis mulle valju kirja;

Kuid kui ta tuleb, sina võidad ta kohe.

Violetta.

Ei teda julgeks näha,

Ma kardan ennast näita . . .

Peidan ennast.

Ehk viskan end ta jalgele

Ja palun, et ei vihkaks meid.

Me olime nii õnnelikud.

Eks ma sul ikka veel armas, Alfredo?

Ma ikka veel sul armas olen. —

Eks olen?

Alfredo.

Oh väga!

Miks sa nutad?

Violetta.

Oh, las mind silmad kuivaks nutta!

Ma juba rahu,

Jah vaata, ei enam kurbust ega tuska!

Ikka siin elame,

Üksteisel õnneks, armastades igavest!

Oh, mulle truuiks jää,

Mind armasta, nii kui ma sind.

Ah, andsid mul kord südame,

Jää truuiks mulle, head õnne sul!

Nr. 8. Germont'i aaria.

Alfredo.

Oh, ainult armastuses su süda elab.

Ju hilja! Võib olla isa ei tulegi mul täna!

Üht võõrast näen ma aias . . .

Mis on?

See on ju Violetta!

Mind kohutab see kiri.

Ehk ta kutsub mind enesega ühes . . .

Ma kardan. Mu Jumal!

Kuid julgust!

Alfredo, kui mu kirja sa loed,

Siis olen . . . Oh! —

Oh mu isa.

Germont.

Mu armas poeg!

Su süda leinab!

Oh jäta mure ja pöördu koju jälle,

Kus omaksed ootvad!

Aria.

1.

Ära põlga isamaad.

Eks su süda ihka tad,

Kus sa päevi kenamaid

Noores põlves näha said.

Põllud, mets ja sünnipaik,

Kus sul elu lahe, vaik,

Igatsedes ootavad,

Sind seal vastu võtavad.

Mure sind siin muljutas,

Unistused kustutab.

Kodus pole võitlemist,
Saatusega heitlemist.
Seal su süda terveks saab,
Õnn sul uuest naeratab.
See Jumalast, kes saatis mind,
Jah saatis mind.

2.

Tühjalt ilma rõõmuta
Saatsin aega mööda ma,
Õöd ja päevad murega
Ootasid sind tulema.
Igavaks mul kõik on läind,
Ei ka kodu rõõmu teind.
Käisin nukralt nurmedel.
Puudusid mu südamel.
Kuid nüüd lõpeb mure, tusk,
Õnne sisse algab usk.
Vaim on värskel, rõõmus rind,
Sest et jälle leidsin sind.
Jah, nüüd lõpeb mure, tusk,
Täide läeb mu lootus, usk.
Sest Jumalat, kes juhtis mind,
Nüüd tänan ma,
Jah tänan.
Ah nüüd küll lõpeb mure, tusk,
Sind leidsin ma.
Sest tänan Jumalat nüüd ka!

Alfredo.

Ah! Ta viibib pidul...
Oh, ma kätte maksan kuhjaga.

Germont.

Mis kuulen? Veel oota.

Nr. 9. Teine finaal.

Flora.

Tore tõest saab me näokattepidu,
Vicont kõik toime pani,
Violetta ja Alfredo tulevad ka...

Markii.

Kas uudist olete ka kuulnud?
Violetta ja Flora läind lahku.

Flora ja doktor.

Kas tõesti?

Markii.

Ja Violetta tulla Doupholi seltsis.
Kuid eile nähtud neid
Veel õnnelikult ühes.

Flora.

Mis kära sealt kostab?

Doktor, Flora ja markii.

Need on kõik meie sõbrad.

Koor.

Kes mustlast kuulda tahab,
Saab minevikku teada.
Ka saatust imelikku,
Võib käe pealt vaadata —
Kõik saladused mustlane võib tuua valgele,
Kui vaatab seda kaartidest,
Kus lausa näha see.
Ehk loeb taeva tähist,
Teil' ette elutee!
Kõik kaartidest või kätest,
Me välja uurime.
Ehk loeme taeva tähist,
Kus kirja pandud see jne.
Eks vaatkem!

Sopraanid.

Teil, signora, ei võistlejaid ei puudu.

Altod.

Markii, te pole nendest just,
Kes lepib ühega!

Flora.

Te parandand end pole.
Siis kartke hirmust tasu.

Markii.

Ei ole, vannun teile,
Ses süüdistuses tõtt!

Flora.

Lõpp igal asjal ilmas,
Te eksind minu silmas.
Markii, mu kättemaksmist nüüd
Tuleb karta teil!
Markii, mu kättemaksmist jne.

Flora, doktor ja koor.

Ei vanu asju vihas või meelde tuletada.
Mis läind, seda matke
Nüüd unustusega.

Kõik.

Ei vanu asju vihas või meelde tuleta'.
Mis läind, seda matkem
Nüüd unustusega.
Mis ammu kadund, matke
Nüüd unustusega jne.
Mis kadund nüüd laskem uinuda.

Hispaania koor. Matadoorid. Kõik.

Matadoorid, me kuulsast Madridist!
Palju härgi on langend me piigist!
Suurtes tsirkustes me võitleme vahvast',
Vaimustada me suudame rahvast.
Mõnda jutusta' võime sest juba,
Kui me saame seks härradelt luba.

Flora, markii ja koor.

Väga lõbus ja huvitav kuulda,
Tõesti huvitav teid kuulda.

Gaston ja matadoorid.

Otsustage!
Elas kord Madridis vahva pikk Piquillo pikadoor;
Kuulsaks sai ta üle rahva,
Teda austas vana ja noor.
Andaluusi uhke neiu,
Keda noormees armastas,
Hurjutas: „Sa mõni peiu!
Kus sul kuulsus kasvamas!”
Kui mind omaks tahaks saada,
Viiest härjast võitu saa;
Mull' võid kosjajuttu a'ada
Ainult viie võitjana!
Vihas põrnitses Piquillo,
Vahva pikadoore siis
::: Tormas võitlusele välja
Paiskas põrmu härgi seal viis! :::

Kõik.

Bravo, bravo, matadoore,
Ta vahva võitleja.
Võitis härgi, noore uhke neiukese võitis ta ka.

Koor.

Valju kiidukaja saatel
Astus kauni ette ta,
Neiu sära silmavaatel,
Võiduhinda pärima.

Flora, doktor, markii ja koor.

Samal avatleval hinnal
Iga võit on võimalik.

Gaston ja tenorid.

Täna nõudke rõõmurinnal,
Mis meil pakub olevik.

Kõik.

::: Jah, nüüd käigem rõõmurada,
Laskem õnne katsuda.
Kas Fortuunat usaldada
Võime kaitsevõimuna. :::

Kõik.

Alfredo! Tõest'?

Alfredo.
 Jah, mu sõbrad . . .

Flora.
 Kus on Violetta?

Alfredo.
 Ma ei tea.

Kõik.
 Ta on siis vaba? Pravoo!
 Sind ammu otsime!

Flora.
 Ootasid teid igatsedes . . .

Violetta.
 Teie nii lahkkel kutsel.

Flora.
 Parun Douphol, teid tänan,
 See on teist väga lahke!

Parun.
 Germont on siin.
 Kas te näete?

Violetta.
 Oo Jumal aita!
 Ma näen!

Parun.
 Te hoidke temast eemal.
 Ta jutu eest hoidke ennast!
 :: Jääge siia! ::

Violetta.
 Oh, mispärasast olen siin?
 Mu Jumal, oh halasta mu peale!

Flora.
 Istu mu juurde ja räägi,
 Mis on te vahel juhtund?

Alfredo.
 Ärt' neli!

Gaston.
 Jälle sa sõitsid!

Alfredo.
 Mul polnud õnne armus,
 Siis otsin seda mängus . . .

Gaston, markii ja koor.
 Ei sulle saa me vastu!

Alfredo.
 Ma võidan kõik, las' olla,
 See õnnejumal minuga.
 Nii koju jõudes hingele
 Tasakaalu leian.

Flora.
 Kas üksi?

Alfredo.
 Oh ei! . . .
 Kuid sellega mitte, kes mind
 Sala, põgenedes pettis.

Violetta.
 Oh Jumal!

Gaston.
 Sa teed tal liiga.

Parun.
 Signor!

Violetta.
 Teid vaikida ma palun!

Alfredo.
 Douphol, te hüüd käis mulle?

Parun.
 Te võitnud kõiki täna,
 Kuid võitmata veel mina!

Alfredo.
 So? Võtan kutse vastu.

Violetta.

Mispärast olen siin,
Oh Jumal, halasta, halasta minu peal!

Parun.

Dukatit sada või eestkätt...

Alfredo.

Seesamaga vastan teistkätt...

Gaston.

Äss siin pool, siin seitse...
Sa võitsid!

Parun.

Kas topelt?

Alfredo.

Hea küll, ka topelt.

Gaston.

Siin neli... siin seitse...

Kõik.

Ja võitis!...

Alfredo.

Jällegi võit on minu!

Kõik.

Bravo, bravo, Alfredol Fortuuna truu on täna!

Flora.

Parun, nüüd jätke järel',
Te küllalt ohverdand.

Alfredo.

Kas veel, või mis?

Flora.

Ju laud on valmis kaetud!
Olge lahked.

Kõik.

Jah, lähme.

Flora.

Lähme, kõik.

Kõik.

Jah, kõik.

Violetta.

Mispärast olen siin?
Oh Jumal, halasta, halasta minu peale!

Alfredo.

On teil veel mänguks lusti?

Parun.

Nüüd kohane see pole.
Me selleks aega leiame!

Alfredo.

Mis mängu hinnaks saame?

Parun.

Teil' ütlen seda... pärast.

Alfredo.

Mis varem, see on parem...
Jääb nii!

Parun.

Jääb nii!

Violetta.

Kas ta tulebki mu kutsel?
Tohin ma küll end vabanda?
Jah ta tuleb —
Ta vihas minu vabandusi küll ei kuule.

Alfredo.

On teil soovid, mis ma täidaks!

Violetta.

Et te kiirelt ära sõidaks.
Kardetav teil' siia jääda.

Alfredo.

Oh ma mõistan!
Pole häda...
Araks mind vist peate?

Violetta.
Oh ei, ei seda...

Alfredo.
See jätke maha!

Violetta.
Hirmus mul Doupholi viha!

Alfredo.
Tüli otsustame pea!
On mul õnnelumal hea,
Siis verist tasu nõudma hakkan;
Verist tasu nõudma tõttan,
Tuge nõnda teilt ma võtan...
Teeb ehk hirmu teil' see mure?

Violetta.
Kuid, kui vastane ei sure?
Oda teid ehk ennast rõhuks —
See mu vaese südant lõhuks.

Alfredo.
Teil' mu surm tooks hingevalu?

Violetta.
Sõitke ära, ma muud ei palu!

Alfredo.
Kinnita mull' vandel seda,
Et mu pärast põlgad teda,
Tüli nõudmist jätan maha!

Violetta.
Oh, ei ma tohi!

Alfredo.
Sa ei taha?!

Violetta.
Miks hingehaavad
Vägivaldselt sa mul avad?
Ei ma püüa võrgutada!
Vandusin siit põgeneda, põgeneda...

Alfredo.
Kes saand su peale sarnast voli?

Violetta.
See, kell' selleks õigust oli.

Alfredo.
Siis Douphol?

Violetta.
Jah...

Alfredo.
Sul armas ta?

Violetta.
Ta on ... mul kallis...

Alfredo.
Hei, siia kõik!

Kõik.
Mis on juhtunud?
Meid te hüüdnud?

Alfredo.
Seda naist siin kõik on tundnud?

Kõik.
Mis? Violettat?

Alfredo.
Tema tegu pole kuulnud?

Kõik.
Ei.

Alfredo.
Mind armastades pillas ta
Kõik oma vara ära...
Ja mina, vilets, alatu
Kõik sain talt ülemäära.
Nüüd tahan ennast paranda
Ja häbist ka end puhasta.
Jah, ma tahan tasuda
Ja häbist ennast pesta.
Kõikide nähes tasun tall' ma,
Siin võla tasun ma!

Kõik.

Pöörane, mis oled talle sa teinud?
Siin pole häbistust sarnast me näinud.
Kes naisterahvast siin teotab ja haavab
See peab häbiga lahkuma siit.
See peab häbis lahkuma ära siit.
Kes naisterahvast siin teotab ja haavab,
Häbiga igavest' olgu ta kaetud,
Häbi tall' igavest', jah, igavest! jne.

Germont.

Kes on siin hülbe ja häbematu,
Et õnnetumat võis teotada?
Mu poeg, kas sina nii patustanud,
Et au sa unustand, ja meie nimel' häbiks sa saand?

Alfredo.

Oh mis ma tegin nüüd metsikuses,
Kui rahu kadus mul meeletuses.
Kirg päästis põrgu mu hinges lahti,
Kui kadeduses ta möll sai mahti.
Mul põgeneda kord mõte oli,
Kuid tusk ei nõrkend, vaid võttis voli;
Ta tõi mind siia, et kätte maksta;
Nüüd, kus ma sihil, mul hinges piin.

Parun.

Ah, mul oma toorust maksma,
Te peate hirmsast!
See tegu kõiki meid siin raskelt haavand,
Siin tema arvel te teotand teisi.
Ta hirvitada ei enam tohi,
Ta'lt tasu nõuda kohuseks mul.

Flora, Gaston ja koor.

Ah, hingevalu nüüd vaigista.
Kõik sinu sõbrad on sinuga.
Kõigest su valust võtame osa,
Mõistame hukka nurjatu töö.

Germont.

Ah, üksi mina võin teada.
Kui väga raskelt see mõjuma peab ta peale..
Põhjus on minust,
See koormab väga;
Vaikida hirmus,
Kohus kuid see!

Alfredo.

Mis tegin? Mu süü.
Vabandust leida võimatu minul.
Mind mõistab hukka meeletu töö.

Violetta.

Alfredo, Alfredo!
Oh kui sa tunneks
Mu armu palavust,
Mu kannatusi
Ja ohvri suurust,
Mu vaikimisi,
Ei sa nii põlgavalt siis nuhtle mind!

Flora, Germont ja koor.

Muret peleta nüüd.

Alfredo.

Oh, kuis nii raske on minu süü!

Parun. Doktor.

Ta laim saab pestud.

Violetta.

Kuid päev kord koidab.

Germont.

Ma üksi tean kõik.

Violetta.

Kus ilmsiks tuleb.

Markii. Flora. Gaston. Doktor. Koor.

Südant rahusta sa.

Parun.

Ma tasu nõuan.

Violetta.

Mis saladuseks, sõber, sulle?

Germont.

Mis siin on juhtunud?

Flora. Gaston. Doktor. Markii. Koor.
Sõbrad ümber sul on.

Parun.

Mu kohus see!

Alfredo.

Kui põrguleegid mu üle löid.

Violetta.

:: Siis päästku taevas sind: hinge piinast ::

Flora. Gaston. Doktor. Markii. Koor.
Jah, sõbrad ümber sul.

Alfredo.

Jah, ja rasket süüdi mu üle löid.

Germont.

Kuis nii hirmsalt?

Parun.

Jah, ma nõuan tasu.

Violetta.

Jumal kaitsku sind ta eest.

Oh, mu armastus kustub,

Kustub minu surmaga.

:: Hingepiinast Jumal päästab sind,

Südant valust ta vabastab.

Sind armasta' ma tahan haua põhjas veel,

Jah, haua põhjas veel! ::

Jah, hauas veel.

:: Kui kaob ilm, uus avab end,

Ka sealgi sind, ah, armastan. ::

Flora.

Mõistavad hukka ta ülbuse!

Kõik oma kurbust,

Nüüd kaota.

Mispärast küll nõnda vaevab see sind,

Küll vaevab sind?

Kõik oma leina nüüd lõpeta.

Mispärast hinge sul muljub see,

Sul muljub see?

Ah, see lein.

:: Kõik muret sa nüüd kustuta

Ja lõpeta kõik oma lein! ::

Alfredo.

Oh, mis ma tegin nüüd metsikuses.

Kaal kadus hingest mul meeletuses.

Kirg päästis põrgu mu hinges lahti,

Kui kadedusel ta võitis mind.

Mul põgeneda mõte siis tuli,

Kuid tusk ei nõrkenud, vaid võttis voli.

Ta tõi mind siia, et kätte maksta.

Nüüd, kui ma sihil, hinges mul piin,

:: Uus valu, piin, ::

Nüüd, kui ma sihil, nüüd muljub maha

Mu hingepiin, mu hingepiin.

Jah, põgeneda mul mõte oli,

Kuid tusk mu hinges ei annud voli;

Ta tõi mind siia, et kätte maksta,

Nüüd, kus ma sihil, hinges mul piin.

:: Uus valu, piin. ::

Nüüd, kus ma sihil, nüüd muljub maha

Uus valu, piin.

Oh, kui muljuv on südamevalu ja piin.

Mu hinges uus on valu, piin.

Oh, kui muljuv on südamevalu,

Ja piin mu hinges,

Uus on valu, piin.

Kirg tõi mind siia, et kätte maksta.

Nüüd minu hinges on valu, piin.

Parun.

Ma nõuan tasu, see on mu võlg,
Ta ütles, peab raskesti nuheldud saama,
:: Sest osatand kõiki ta õnnetu arvel, ::
Mu hinges on ainus ja palavam iha,
Ta vere sees kustuta põlevat viha ::
:: Jah, mu hinges on põlemas leegitsev hүүd:
Kõik tasuda ta verega! ::

Germont.

Su jõe tegu ta'd haavanud on.
Ma üksi tean küll, kuis ilmaaegselt mu poeg
Ta'd teotanud raskesti siin,
:: Kuid pean kõik nüüd salgama,
Kõiges vaikima.
Kuis hirmus rõhuv see kohus täita siin.
Ma üksi tean, kuis ilmaaegselt mu poeg
Ta'd teotanud raskesti siin ::
Oh, ma tean, kuis süüta tal kanda on see.
Jah, raske mul jne.

Doktor. Markii.

Mõistavad hukka ta ülbuse,
:: Mis ometi südant nii raskelt sul rõhub,
Mis valu su hinge nii tugevalt lõhub?
Miks paisuvad pisarad üles su silma,
Ja õnnatud aimdused täidavad meelt?
Sa unustad paremaid sõpru ja ilma,
Mis paisanud nõnda sind lõbusalt teelt! ::
Ah, las' toibuda südamevalu ja piin,
Mis vaevab sind nii otsata,
Mis vaevamas armuta, otsata sind.

Koor.

Mõistavad hukka ta ülbuse.
Kõik mured endast peleta, jne.
Mispärast vaevad sa ennast nii?
Mispärast ennast vaevad nii?
Mispärast su südant nad vaevavad nii?
Sa muret endast peleta jne.
Mispärast vaevad sa ennast nii?
Mispärast su südant nad vaevavad nii.
Nad vaevavad nii?

K O L M A S V A A T U S.

Nr. 10. Violetta aaria.

Violetta.

Annina?

Annina.

Teie käsul...

Violetta.

Sa tukud, vaenekene?

Annina.

Jah — olen süüdi.

Violetta.

Anna mulle juua.
Mull' ütle, on juba hommik?

Annina.

Päike paistab.

Violetta.

Ava kiirest' mulle aken.

Annina.

Seal tuleb juba tohter...

Violetta.

Mu ustav sõber:
Sa üles mind aita.

Violetta.

Suur lahkus teist,
Haigele võõraks tulla.

Doktor.

Noh, tunnete end tervem?

Violetta.

Valu vast vaevab.
Aga hinges siiski rahu.
Mul väga preestri sõnad
Tõid hingel' kosutust,
Üsk südamele andis uut eluväge.

Doktor.

Kuidas lõppes öö?

Violetta.

Magasin üsna hästi.

Doktor.

Siis ärge kartke, tervis tuleb kiirelt teile jälle.

Violetta.

Oh, rahustuseks ainult
Te tõtt ei ütelnud mulle.

Doktor.

Head tervist. Tulen jälle.

Violetta.

Head tervist, sõber.

Annina.

Saab signora terveks?

Doktor.

Ta haigus väga raske.
Ei kauaks pole elu tal.

Annina.

Te kosumas.

Violetta.

Täna vist linnas on püha?

Annina.

Parajasti tujutipul on lillepidu.

Violetta.

Oh, selles hõiskamišes
Kaob iga valusam kaebeheli.
On meil raha veel palju järel?

Annina.

Kakskümmend luidorit! —

Violetta.

Jaga siis üks osa sellest vaestele!

Annina.

Endalgi teil neid vähe!

Violetta.

Ah, mul on vähe tarvis.
Too mu kirjad ka siia siis.

Annina.

Kuid teie?

Violetta.

Jah, täida kõik, mul pole rohkem soovi.
Teie olete oma sõna pidanud.
Kahevõitlus on mööda.
Douphol sai kerge haava,
Alfredo sõitis välismaale.
Ta teab tõde nüüd.
Ma ise rääkisin tall' kõik.
Ta sõidab varsti teie poole,
Et andeksandmist leida.
Ma sõidan ka.
Teie George Germont.
Ju hilja.
Ma ootasin neid kaua.
Kuid ilmaaegu.
Oh, kuid ma olen muutund.
Armas tohter tahtis anda mulle lootust.
Kõik ilmaaegu.
Mu lootus kustund ammu.
Et kosugu unistus õnnis ja puhas,
Ma närtsin kui õilme siin tormide uhas.
Mu südant õrn armastus õnnega täitis,
Kõik kadunud...
Mööda läinud.

Oh, Jumal, mu väetima palumist kuule
 Ja patupaelust heldesti päästma mind tule.
 Oh, möödas, möödas on kõik.
 Jah, möödas on kõik.
 Ei igavesti kesta
 Siin maa peal ükski häda,
 Külm kalmu saadab rahu
 Ja lõpetab kõik seda.
 Kas tuleb mu kalmule pisaraid silmas
 Ehk mõni, kel olin armas siin ilmas?
 Ons keegi? Ei vist!
 Oh, Jumal, mu väetima palumist kuule
 Ja patupaelust heldesti päästma mind tule.
 Oh, mööda on kõik.

Nr. 10½. *Baccanale.*

Koor.

Teed andke kobaravalitsejale,
 Humalapärjaga kroonitavale.
 Näe, hõõguvalt punetab sarviku nägu.
 Au talle andku kõik viinajoov sugu.
 Karnevali härg on lahti,
 Kõik Pariis tall' andku mahti.
 Kui ta ennast meile näitab,
 Rõõmujoovastus meid täidab.
 Teed andke kobaravalitsejale,
 Humalapärjaga kroonitavale.
 Hõõg'valt punetab sarviku nägu,
 Au tall' teeb, kes rõõmus keeb.

Nr. 11. *Duett.*

Violetta ja Alfredo.

Annina.

Signora...

Violetta.

Mis on juhtunud?

Annina.

Ma arvan, et täna tunnete end tervem?

Violetta.

Jah... Mis siis?

Annina.

Te ehk ennast ärritate?

Violetta.

Oh räägi juba...

Annina.

Valmistada tahtsin rõõmuteadet vastu võtma.

Violetta.

Rõõmuteadet? Kas mulle?

Annina.

Jah, teile, signora.

Violetta.

Ehk Alfredo? Oh helde taevas.

Kus on ta siis, kus on ta...

Alfredo!?

Violetta.

Mu arm, Alfredo,

Sa jälle siin, mu oma sa.

Mu õnn, mu ainus õnn.

Alfredo.

Oh, Violetta, ma jälle siin,

Su oma ma, mu õnn, mu ainus õnn.

Alfredo.

Ma tean, oh kallim, kõik omad patud.

Violetta.

Sa jälle minuga, kõik unustatud!

Alfredo.

Suur hindelainetus mu liikmeid rabab,

See ütleb selgesti, kuis süüd mind tabab.

Violetta.

Sind leidsin jälle, nüüd tusk on läinud,
Kõik maetud, mis kord saand ma kannata!

Alfredo.

Kui palju paha me sull' teinud,
Sest süüdlane ma isaga!

Violetta.

Sul pole süüdi, oh sa, mu ainsam,
Süüd' ainult minu armastus.

Alfredo.

Ei enam ükski ilmavägi iial sinust mind või lahuta.

Violetta.

Nüüd iial ükski ilmavägi meid ei lahuta.

Mõlemad.

Ei lahuta, ei ükski võim meid lahuta.

Alfredo.

Siia, mu armsam, ma jääda ei taha,
Meil saatus liiga toonud siin paha.
Õnn hinges rahuga siis uuest' tärkab,
Kui võõras ümbrus lahutab meelt.
Seal naeratades meel mõnul märkab,
Et õnn meid leida võib igalt teelt.

Violetta.

Pariisi ei, kallim, ma jääda taha,
Meil saatus liiga siin toonud paha.

Alfredo.

Jah.

Violetta.

Õnn, rahu me hinges siis ueest' tärkab,
Kui võõras ümbrus lahutab meelt;
Seal naeratades meel mõnul märkab,
Et õnn meid leida võib igalt teelt.

Alfredo.

Õnn meid uuest' ootab.

Alfredo.

Läheme linnast, kus leina meil palju.
Jah, siit maalt, siit linnast.

Violetta.

Õnn meilgi võõrsilgi jälle õitseb,
Kui rahu asub meil hinge sees.

Alfredo.

Lahkume paigast, kus saatus nii valju.

Violetta.

Küll naeratades meel mõnul märkab,
Et õnneallik on südames,
Õnn jälle meil õitseb
Ja elu meil naerab,
Siis lõpeb mure ja kustub kurbus,
Kõik meil vaev on unustud.

Alfredo.

Jah, siit maalt, siit paigast.
Õnn jälle õitseb meil hinge sees.
Siis, jah, siis lõpeb mure ja kustub kurbus,
Kõik unustud, kõik unustud.

Mõlemad.

Kõik unustud, seal naeratades
Meel mõnul märkab, et õnn meil hinges keeb.

Violetta.

Jah, kuid nüüd on tarvis,
Et meie taeval' ka tänu toome ta armu pärast...

Alfredo.

Sa pole terve?

Violetta.

See läheb mööda.
Eks sa ei tea, et rõõm kui mure
Me hinge sisse toob ergutusi.

Alfredo.

Oh Jumal, Violetta!

Violetta.

Oh ära karda, see läheb mööda...
Kohe läheb mööda, vaata, ma naeran!

Alfredo.

Oh Jumal taevas!

Violetta.

Ju möödas!...
Annina! Mind aita riide!

Alfredo.

Violetta, veel oota!

Violetta.

Ei, kohe lähme!
Oh Jumal, ma ei jaksa!

Alfredo.

Taevas, oh aita!
Too kohe tohter!

Violetta.

Oh ütle, sa ütle talle,
Et jälle tulnud, et jälle tulnud —
Alfredo siin!
Mul elu armsaks jälle saanud,
Ja, et elada ma tahan!
Kui juba rõõm mull' ei jaganud jõudu,
See annab mõista, et kõik on hilja!
Ah! Mis kibe surmas suikuda!
Kui elurõõm sul ärkab,
Kuis pärast rasket kurvastust
Silm õnnetähe märkab;
Mul pilguks kadus pimedus,
Et mustem öö saaks mahti.
Arm tegi südant lahti,
Oh et poleks ärgand tal!

Alfredo.

Mu kallim, sinu pisarad
Mull' rasket valu teevad;
Sa kurvad mõtted peleta,
Need meie südant söövad!
Nüüd õnnepäevad algasid,
Kõik muutub meie kasuks;
Neid kannatuste tasuks, ah, meil' jagab taevas.

Violetta.

Oh, mu Alfredo, kallim,
Lootust nüüd kõik lõpeta,
Mu saatus ligineb!
Me armastus peab lõppema!

Alfredo.

Oh, mu Violetta, miks mu südant purustad
Sa oma raske murega?
Violetta, miks end piinad sa!

Nr. 12. Lõpufinaal.

Germont.

Oh, Violetta!

Violetta.

Te, signor?

Alfredo.

Mu isa!

Violetta.

Ma veel teil meeles?

Germont.

Täitsin oma sõna,
Ma tulin, et teid rinna vastu suruda kui tüdart!

Violetta.

Kuid kahjuks hiljaks see jäänud...
Siiski tänulik olla!
Gernvil, kas näete, kuidas isa kätel
Ma tohin vaikselt surra!

Germont.

Mis ma kuulen! kas tõesti?!

Alfredo.

Kas näed nüüd tõtt, mu isa?

Germont.

Oh saaksin heaks teha
Ma seda kurja, mis ma temal' teinud!
Nagu välgud selgest taevast,
Mõjub kõik, mis ma nüüd näen!
Alles nüüd saan ma aru,
Mis kahju ma teinud õnnetul' lapsel'.

Violetta.

Mu juurde tule ja kuula, mu armas, Alfredo!
Võta! Sull' õelgu igal a'al see pilt,
Et armastanud ma sind.
Ka surmatunnil veel kandsin ka südames.

Alfredo.

Oh ära räägi surmast mull',
See võimatu on kuulda!
Kui sured sa, siis tahan mina
Varjuvalda su seltsi vaibuda.

Germont.

Ah anna andeks, mu armas tütar,
Mu valjust sinu vastu.
Ma näen nüüd ise selgest',
Kui sügav on su arm!

Violetta.

Kui sinu rinnas uuesti
Su süda teise' kaunile
Ehk tuksub armutules...
Südant tall' anna, uut õnne otsi ta süles.
Mu pilt tall' anna, öeldes,
Et ma üks inglitest,
Kes hingepõhjast palub seal ilmas
Te õnne eest!

Alfredo.

Oh ära veel, mu kallim, ära lahku sa!
Oh ei, ei või ma seda uskuda!

Germont.

Nii kaua kui mul pisaraid!
Neid tuleb mul veel valada, nüüd valada,
Et leiaks sa seal üleval
Nüüd rahupaiga ja kodumaa!

Violetta.

Mu pilt tall' anna, öeldes,
Et ma üks inglitest, kes hingepõhjast palub
Seal pool te õnne eest!
Kui imelik!

Kõik.

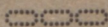
Mis?

Violetta.

Nii kergelt mul tusk taganeb...
Valu vaob... mu sees nii järsku...
Kõik muutub... imelik...
Mul ärkab elujõud!
Ah! Ma uuest' jah...
Nüüd ma võin elu veel maitsta!

Alfredo. Violetta. Germont. Annina.

Oh taevas!
Kõik hilja!

916 (12.20.28)